IX. évfolyam, 51. szám
1953. december 17

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Lógósok, ha találkoznak

(Zárszámadás után)

— Miért húzod olyan keservesen Tücsök kolléga, te se dolgoztál egész nyáron?

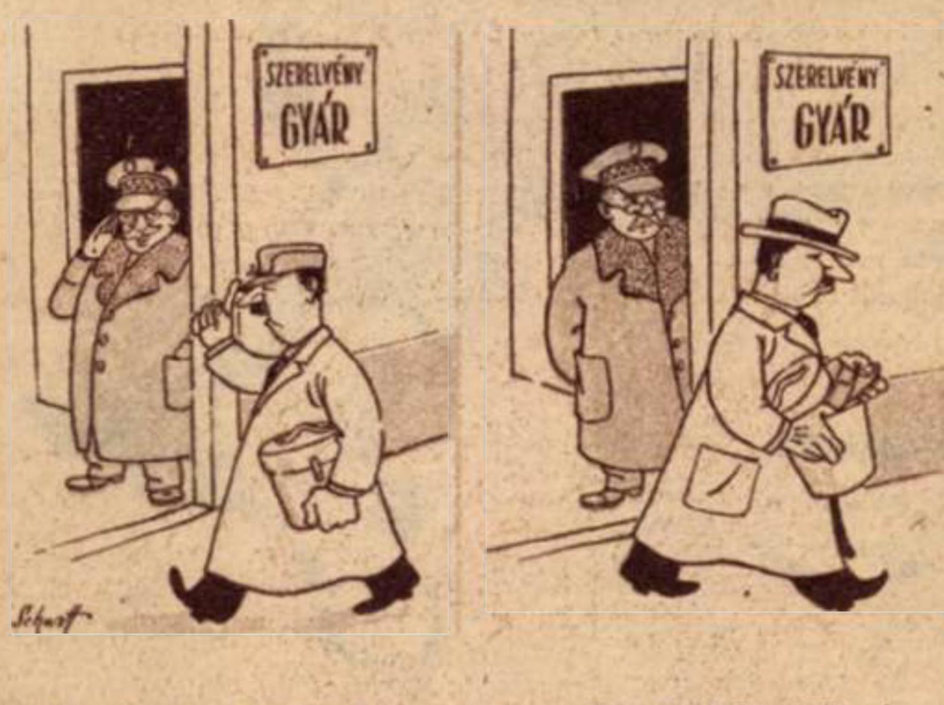
Ami biztos, az biztos...

A MÁV szerint sok csomag azért nem jut el a címzetthez, mert a címzés nincs jól odaerősítve a küldeményhez, könnyen leszakad.

— Így jó lesz?

Kétszínű Kázmér gyárlátogatása

A gyárba bemenet — A gyárból kijövet

Ácska osztályvezető úgy érezte, mintha az előtte fekvő kérdőív kérdő pillantást vetett volna rá. — Na, kíváncsi vagyok, hogy miket írsz rám erről a Kaczorról? — valami ilyesfélét érzett Ácska a kérdőív irányából. Összeráncolta homlokát. Úgy érezte itt az alkalom Kaczor könyvelő kikészítésére. Pont kapóra jött, hogy az igazgató jellemrajzot kért Kaczorról. Erről a fúrós természetűről, aki tegnap is felszólalt ellene az értekezleten, aki megérett arra, hogy más vállalatnál boldogítsa az emberiséget.

Nézzük csak a kérdőív első pontját. Szakmai munkája? Máris írta. Hogy pénzéhségét kielégítse, hogy prémiumra törjön, képes a legtöbb éjjel bentmaradni, villanyt fogyasztani, írógépet koptatni, a vállalat papírjait pocsékolni. Társadalmi munkája? Faliújságfelelős volna, de nyár óta ott porosodnak cikkei a falon. Munkatársaihoz való viszonya? Alig állnak vele szóba, fúrós természet, mindenkinek a munkáját kritizálgatja. Életmódja: Fizetéséhez mérten túlságosan jól öltözködik. (Kalapot hord!!)

Ácska elégedetten hajtotta össze az ívet, leragasztotta a borítékot és megindult az igazgatóhoz vezető folyosón. A másodikemeleti folyosó teljesen néptelen volt, csak egy szőnyeg futott végig rajta, de az is eltűnt az igazgató ajtaja alatt. Ám néhány pillanat múlva éppen Kaczor tűnt fel a folyosó másik végén, aki kopogás nélkül, határozott mozdulattal benyitott az igazgatói ajtón.

Ácskának libabőrös lett a háta döbbenetében. Ez a kis könyvelőcske, ez a mitugrálsz kis fittyfiritty Kaczor, ez úgy nyitott be az igazgatóhoz, mintha abba a helyiségbe tért volna be, amelyikben éppen három hete romlott el a fogantyú.

Megállt és lassan visszaindult szobája felé. — Hiszen — dermedt meg — hiszen ... ez a Kaczor talán azért mozoghatott olyan otthonosan az igazgatónál, mert annak bizalmasa, jóbarátja, vagy ... jajj ..., rokona! Egyelőre itt tartja a vállalatnál alacsonyabb beosztásban és talán már csak napok kérdése, hogy kineveztetí akár főosztályvezetőnek. Az ő főnökének Ez esetben pedig ...

Ez esetben pedig némileg módosítani kell a kérdőív válaszait. Gyorsan széttépte az előző írást és máris szaporán rótta a sorokat egy új kérdőívre.

Szakmai munkája? Napot éjjé téve végzi munkáját, hiszen nem ritkaság, hogy későig bennmarad, — barátságot is tart fenn az éjjeli őrrel, — munkáját mindig prémiummal jutalmazzák. Társadalmi munkája? A legjobb faliújságfelelős. Olyan aktuálisak cikkei, hogy a legutóbbit például nyár óta nem lehet levakarni a falról. Munkatársaihoz való viszonya? Ha valaha szobrot állítanak fel udvarunkon a vállalat egyik dolgozójáról, feltétlen Kaczort ajánlanám modellnek, mint a rettenthetetlen kritikus mintaképét. Életmódja? Anyagi gondokkal sohasem küzd, nem probléma számára például egy kalap vétele.

Ácska megkönnyebbülten összehajtotta az ívet, leragaszotta a borítékot és újból megindult az igazgató szobája felé.

*

Ezalatt pedig Kaczor zavartan nézett körül az igazgató előszobájában.

— Jaj, bocsánat — rebegte — a tervosztályhoz készültem, eltévesztettem az emeletet...

A titkárnő barátságosan mosolygott rá.

— Nem történt semmi ...

Tardos Péter

Alacsony a vízállás Pesten

— Jóreggelt Kovács kartárs, maga is a negyedik emeleten lakik?

Rendes ember a ködben

— Bocsánat uram, nem tetszett látni erre valahol egy szemétgyüjtőkosarat?

Ludas Matyi a PHYLAXIÁNÁL

Eredetileg egy körülbelül négyszáz oldalra kiterjedő tudományos értekezést akartam írni a Phylaxiánál tett látogatásunk után, annyi mindent láttam és tanultam. Szerkesztőm azonban megmagyarázta, hogy mégsem lenne helyes, ha a Ludas Matyi az egész 1954-es évben kizárólag ezt a tudományos értekezést közölné folytatásokban — így tehát úgy gondolom, néhány jól megformált mondatba fogom összesűríteni a négyszáz oldal anyagát.

*

— Mit jelent az, hogy Phylaxia? — Ez volt az első kérdésünk. Nem csodálkoztak rajta, hiszen számtalan esetben kérdezik ezt. Latin szó, annyit jelent, hogy védekezés. A szó jelentése nem fedi tökéleseten a lényeget, mert a Phylaxia, mint afféle jó hadvezér, nemcsak védekezik, hanem támad is. Ember- és állatgyógyászati oltóanyagokat gyárt, olyanokat is, amelyekkel megelőzzük a fertőző betegségeket, olyanokat is, amelyekkel elpusztítjuk, ha jelentkezett. Jelenleg az ember- és állatgyógyászati rész éppen válófélben van, a válókeresetet már jóváhagyták, úgy hogy január elsején — egyes sejtekhez hasonlóan — a Phylaxia osztódás útján fog szaporodni: kettő lesz belőle. A gyárépületben egyelőre azonban társbérletben fognak lakni, ami — sietek megnyugtatni mindenkit — gyáraknál nem jelent minden esetben veszekedést.

Napfényes, ragyogóan fehér és tiszta laboratóriumokban folyik a kutatómunka. Fertőző baktériumokkal dolgoznak és ezek a szörnyetegek rendkívül ártatlannak hatnak dunsztosüveghez hasonló otthonukban. Az Országos Munkabérmegállapító Bizottság vonakodott fertőzési pótlékot adni az itt dolgozóknak. Egyik képviselőjüknek gyárlátogatása során kezébe adtak egy üveget, amelynek alján kevés húsleves volt. Derűsen tartotta a fény felé, egészen addig, amíg meg nem mondták, hogy annyi kolerabaktériumot tart a kezében, amennyivel — ügyes elosztásban — meg lehetne fertőzni a Föld valamennyi lakóját. Néhány másodperc alatt letette az üveget s néhány nap mulva megszületett a fertőzési pótlék. Íme, a szemléltető oktatás egy markáns példája.

Sokat panaszkodnak itt a Kutatási Eszközöket Kivitelező Vállalatra, amely vállalatnak ugyan vállalat, mert elvállalta néhány új gép elkészítését, de nem kivitelező, mert ezeket a gépeket még mindig nem vitelezte ki. A gépi nehézségek nem zavarják meg a Phylaxiát jó munkájában. A dolgozók 87 százaléka versenyben áll és milliós tételekben születnek az emberi és állati fertőző betegségek elleni védekező és oltóanyagok. A gyár állatparkjában — egértől a szarvasmarháig számtalan állat megtalálható és ezek a kísérleti állatok adnak segítséget ahhoz, hogy elkészüljenek a gyár gyógyszerei. A baromfipestist már kétvállra fektették, alig-alig fordul elő az országban, és most teljes mellszélességgel folytatják a harcot a sertéspestis ellen. A Phylaxia — amint az ebből is látszik, — nagy segítőtársa fejlődő állattenyésztésünknek.

A kísérleti telepen láttuk először a szíriai hörcsög nevű tenyérnyi állatot, amely — mint mondják — a legmodernebb kísérleti állat. Hogy miért? Azt csak négyszázoldalas tanulmányunkban tudnánk kifejteni.

A gyárnak külön karbantartó részlege, lakatosa, asztalosa van, ha tehát elromlik valami, nem kell a szomszédba futkosni, itt helyben megkapja a törött székláb, vagy az eldugult vízvezeték a gyógykezelést.

Befejezésül egy jó hír a kőbányaiaknak: rövidesen kitelepül vidékre a Phylaxia nagylétszámú sertéstelepe. Ismét lehet majd jó mélyeket lélekzeni a sertésmentes kőbányai levegőből.

Már a portán dolga akad a Ludas tollának. Ranyák Sándorné kapus szomorú arccal mutatja, hogy a nyári köpeny alatt tizenhárom végből és hét szoknyából áll a ruházata, mert a gyár illetékesei se a téli hideget, se a téli bundát nem igényelték időben. A hideg azonban befutott, a bunda nem!

— Láttak már kisérleti nyulat, amely tulajdonképpen áldozati bárány? — kérdezte Tóth Béla, az állatgyógyászat vezetője és rögtön bemutatta a rajzon látható tapsifülest, amelyet kisérletek céljaira használnak.

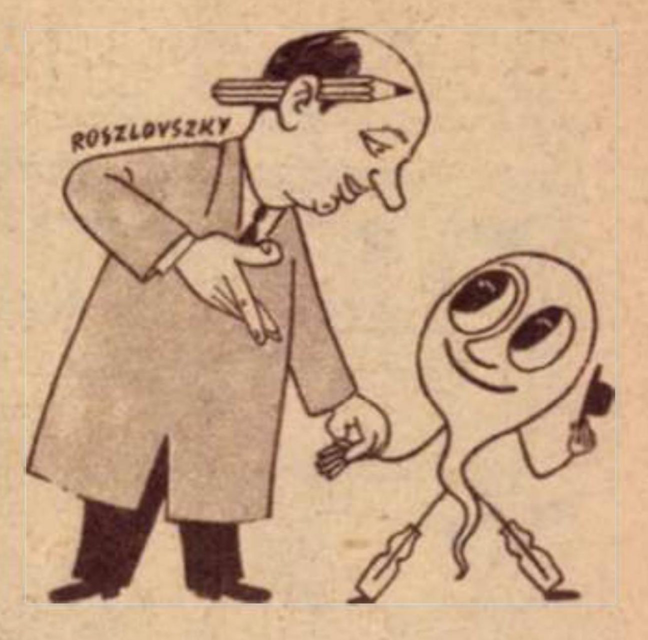
A gyár egyik legfontosabb gyógyászati segédeszköze a szűrőlemez. Bemutatjuk Bácsvári Ferenc művezetőt, akinek szűrőlemez újításával a Könnyűipari Minisztériumban annyit labdáztak hogy ő szédült bele.

A bacilus rendkivül finnyás lény, nem eszik meg akármit! — magyarázta dr. Veres Gábor, az embergyógyászat vezetője, aki dús „étlapot" nyújt kosztosainak. Amint megtudtuk: van bacilus, amelyik utálja a húslevest, a másik meg csak májat eszik, és így tovább. Képzeljük el, milyen botrányt csinál egy-egy mérgesebb baktérium, ha a táptalaj-konyhán azt közlik vele, hogy ... „a húsleves sajnos, ki van húzva, tessék valami mást rendelni ...

Az egyik épület ajtaján láttuk ezt a feliratot: „Gyanus lovak". Rögön arra gondoltunk, hogy bizonyára gonosztekintetű, elvetemült paripákat találunk itt, amelyeknek sörényét valami súlyos bűn terheli. A valóság sokkal prózaibb: szérumtermelési célokra érkeztek ide, azonban fertőzésre gyanúsak és ezért a vizsgálat tartamára elkülönítették őket.

A gyár faliújságjanak népszerű figuráját, Baci Lacit papája — Roszlovszki elvtárs — mutatja be a Ludas Matyi olvasóinak.

Ezt a rajzot Baci Laci faliújságjáról hoztuk el, abban a reményben, hogy mire megjelenik, addigra már ezt az elmaradt prémiumot megkapták a gyár dolgozói és legfeljebb a következő prémium kifizetésének időpontját kezdhetik el ilyen virágnyelven kitotózni.

— Hát akkor búcsúzóul menjünk a fenébe! — Ezekkel a szavakkal rázta meg kezünket Hoffmann Ferenc doktor, a gyár egyik osztályának vezetője. Látva csodálkozó tekintetünket, rögtön megmagyarázta, hogy az ő osztálya többi között a lépfene elleni küzdelemmel is foglalkozik és a lépfene-szérumot előállító laboratóriumot hívják röviden „fenének".

Darvas Szilárd:

Példázat a szeretetről

Ördög tudja, miből, honnan érezte meg Jenő, hogy még aznap meg fog halni, de megérezte.

Vannak ilyen megérzések, ezt nem lehet tagadni, mindenféléket megérez az ember, de csak később jut eszébe, hogy „hopp!" élt bennem valami baljós sejtelem, csak elhessegettem, most aztán itt van!" És veri a fejét a falba, hogy miért nem figyelt oda jobban.

Nahát Jenőnél ilyesmiről szó sem volt, ő pontosan érezte, amit megérzett, hogy tudniillik még aznap meg fog halni s nem is akárhogy, hanem halálának halálával, ami tudvalevően a legrosszabb halálnemek egyike.

Csodálatosképen nem félelmet, csak szomorúságot váltott ki belőle a MEGÉRZÉS, nagyon árvának találta magát a világban s feltűnt neki munkábamenet, ami eddig elkerülte a figyelmét, hogy őt kimondottan lökdösik az emberek az utcán. Ezt sietés ürügye alatt cselekedték vele a járókelők, sőt akadt olyan, aki a villamos utáni nagy hajszában gáncsot vetett neki, hogy így meg nem érdemelt előnyhöz jusson. Jenő végignyúlt a földön s miközben szomorú mosollyal feltápászkodott, átvillant agyán a fájdalmas gondolat:

— Így bánnak egy haldoklóval...

Megérkezve a gyárba, a vállalati portás époly ridegen mérte végig, mint más, közönséges napokon. Ez is csak most tűnt fel neki, ez a csaknem ellenséges közöny s úgy érezte, hogy ma nem tudja elviselni. Odalépett az öreghez s szinte cinkosává avatva suttogta fülébe a borzalmas titkot:

— János bácsi... én ma meg fogok halni!

— Ugyan kérem — morogta a portás — maga ma már a hatodik, aki ezzel kezdi! Bezzeg, ha prémiumosztás van, egyik se haldoklik, mind olyan eleven, mint a csík!

Jenő megszégyenülten ballagott a lift felé. Lealázónak érezte, hogy ennek a konok, szívtelen embernek magyarázgassa: ő nem jelképesen érti a halált, mint a többiek, nem a munkára panaszkodik, hogy „így meg úgy, belehalok a restanciába"... O érte az igazi nagy halál jön el, ma, hogy élete virágjában, ahogy azt mondani szokták, leszakítsa.

S már tudta, hiába is mondaná bárkinek, főnöknek, kartársaknak senki se hinne neki. Azt hinnék, tréfál vagy nagyképű... hiába hivatkozna a MEGÉRZÉS-re, talán még bolondnak is tartanák. Nem szólt hát többé senkinek.

S a többiek valóban úgy viselkedtek vele, ahogy egy élővel illik. A könyvelő például két hibás szállítólevél miatt ordított, mint egy sakál, egy kicsit le is hülyézte. Ismeretlen tettesek megették a tízóraiját, az igazgató behívatta és valami ostoba pletyka miatt félóra hosszat faggatta, a faliújságon pedig cikk jelent meg róla, hogy enni szokott az értekezleteken.

Mindez máskor fel se tűnt neki különösebben, így haldokolva azonban kicsit soknak találta. S mikor a munka végeztével megindult hazafelé, hogy BETELJEN VÉGZETE, szomorú, de elégedett mosollyal mondta magában:

— Hogy fognak szégyenkezni holnap, ha arra gondolnak: miért nem voltak jobbak hozzám, míg éltem...

*

Jenő természetesen nem halt meg sem aznap, sem másnap. A napokban láttam az utcán, nem is úgy néz ki, mint aki egyáltalán meg akar halni.

Megcsalta őt a MEGÉRZÉS, amire szintén számtalan példa volt a világtörténelemben. Egyszerűen arról van szó, hogy azon a bizonyos reggelen ballábbal kelt fel és beleheccelte magát a halálhangulatba.

De azért az emberek igazán kedvesebbek lehettek volna hozzá, hiszen ha nem is halt meg, ezt nem tudhatták előre, meghalhatott volna, ugyanis többé-kevésbbé mindnyájunknak ez a sorsa.

Épp ezért addig szeressük egymást, amíg élünk.

Két vers

ARCKÉP

Ha rózsakertbe vinnéd, ott mit látna?
Azt, hogy nyílik, pompázik virága?
Tán mosolyogna? — Ó ne hidd,
ne hidd!
Számlálgatná a kert töviseit.

Vihar Béla

Az előadó

Hosszan köszörüli a torkát...
Megfontoltan fújja az orrát...
Mint indító — nézi az órát...
Lassan kiissza két kancsó vizet,
Közvetlen ez után — ha hiszed,
ha nem — ünnepélyesen kijelenti:
Előadócsere miatt, sajnos
— Neki el kell menni...!

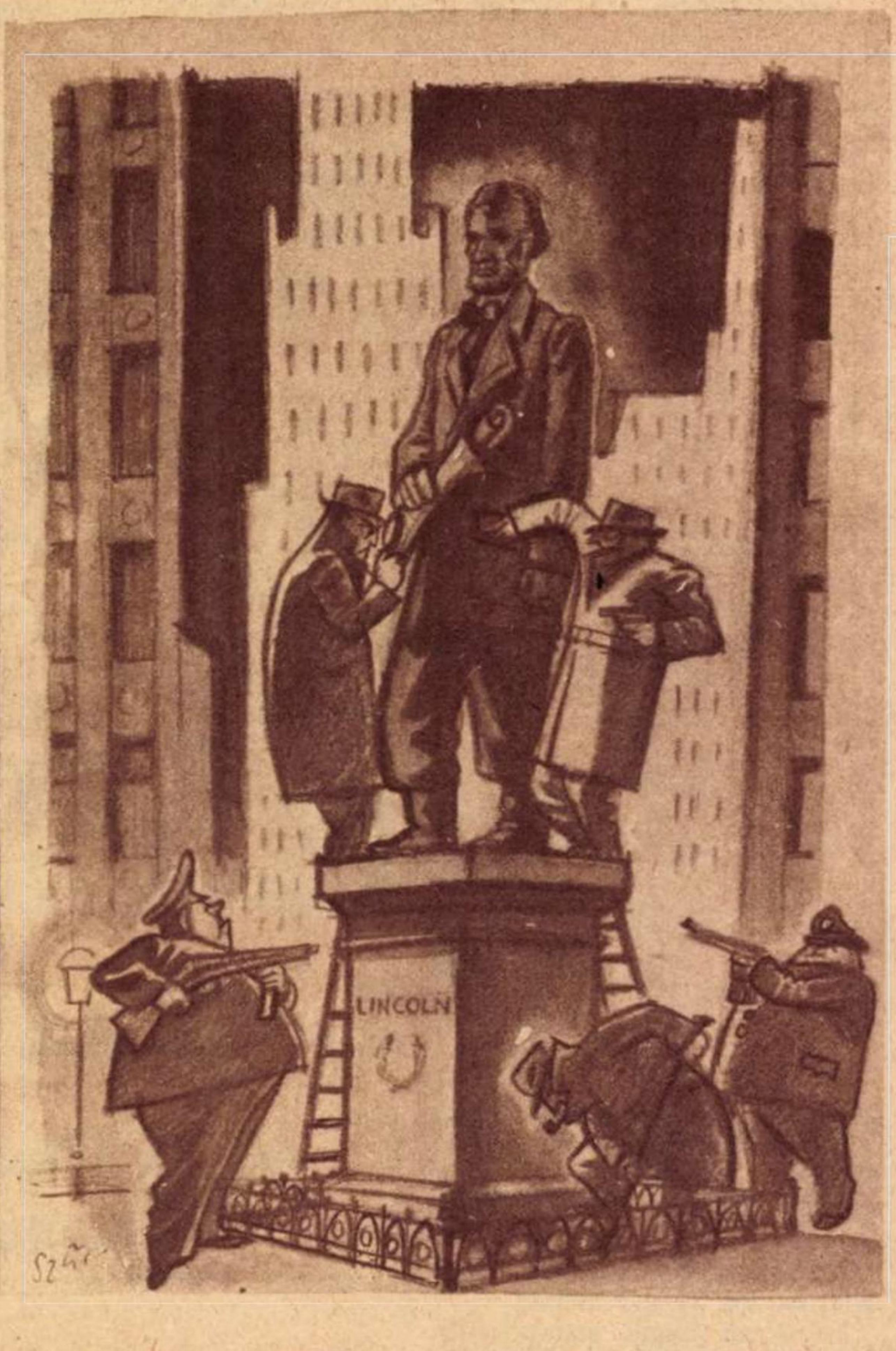
Balogh Sándor

Öntelt Ödön portréja

jellemző megvilágításban.

McCarthy már Lincoln multját is kutatja

Vakmerő mesterséges enyhítők!

El kell ismerni, hogy ezeknek a kommunistáknak a vakmerősége már nem ismer határt! Nem elég, hogy minduntalan békejavaslatokat terjesztenek elő; nem elég, hogy folyton újabb békegazdasági tervekkel próbálják meglepni a világot — most már hozzálátnak (kimondani is borzalom!) a nemzetközi feszültség mesterséges enyhítéséhez! Igen, nem túlzunk, mesterséges enyhítéséhez!!!

Aki e szavakat tréfának hinné, lapozza csak fel Ho Si Minh elvtárs november 29-i fegyverszüneti felhívásának első sajtóvisszhangjait s közöttük az „AFP" francia hírügynökség alábbi épületes — bár correntsem egyedülálló — jelentését: szaigoni (azaz baodajista) körök „önmaguk megnyugtatására azt hangsúlyozzák, hogy itt csak a Vietnam egyik mesterkedéséről van szó, amely a kommunisták általános tervének részét képezi, s amely azáltal, hogy a Kelet és Nyugat közötti feszültség mesterséges enyhülését idézi elő — a bermudai értekezlet előestéjén zűrzavart kelt a nyugatiak táborában."

Figyeljük csak meg ezt a pompás fogalmazást: „mesterséges enyhülés..." Hát nem elmés, nem találó ez a vád? Nem borsódzik-e mindjárt végig az egyszerű, feszültség-kedvelő polgár háta ennyi kommunista körmönfontság láttán?

Az ember szinte maga előtt látja a borzalmas jelenetet. Az egyik oldalon a maga nyugodt fenségében, istentől származó természetes állapotában a Feszültség, a szent és érinthetetlen Feszültség; a másik oldalon a vörös felforgatók, akik véres karddal törnek az isten és a természet alkotására, hogy ledöntve azt, az Enyhülés pogány bálványát állítsák mesterségesen helyébe... Hát ezeknek a vörösöknek már semmi sem szent?

Micsoda zűrzavarnak, micsoda apokaliptikus felfordulásnak néz elébe a világ! Hiszen a feszültségből csillogó fegyverek, csengő aranyak, pirosló vérpatakok — egyszóval béke és áldás fakad. De mit várhat az emberiség a kárhozatos, a sápasztó, ernyesztő enyhüléstől, no meg azoktól, akik sem istent, sem királyt, de még dollárt sem ismerve törnek a

feszültség természetes és áldásthozó rendjére? Szentségtörők! Liliomtiprók! Hát már azon az egyszerű, derék hadianyaggyároson sem esik meg a szívük, aki mindeddig olyan biztonságosan élvezte részvénypakettjeinek biztosan csörgedező jövedelmeit, a feszültség e szerény, de azért kifizetődő gyümölcseit? Nem, e vakmerő lázadóknak nincs szívük!

Vigyázz, hát világ! Nyakadon a békegyujtogatók! Hiába küzdenek a tőke nemes lovagjai, hogy továbbra is mocsokban, vérben, szennyben fürödhessél. Ezek az emberi természetükből kivetkőzött szentségtiprók a mesterséges enyhülés sátántól eredő kárhozatával közelednek feléd. A temető magasztos békéje helyett a földi élet békéjét, boldogságban felnövekvő gyerekek kacaját, alkotástól nemesedő emberek vidámságát, s más mesterséges, oktalan hívságosságokat akarnak ráderőltetni. Úgy vigyázz!

Péter Mihály

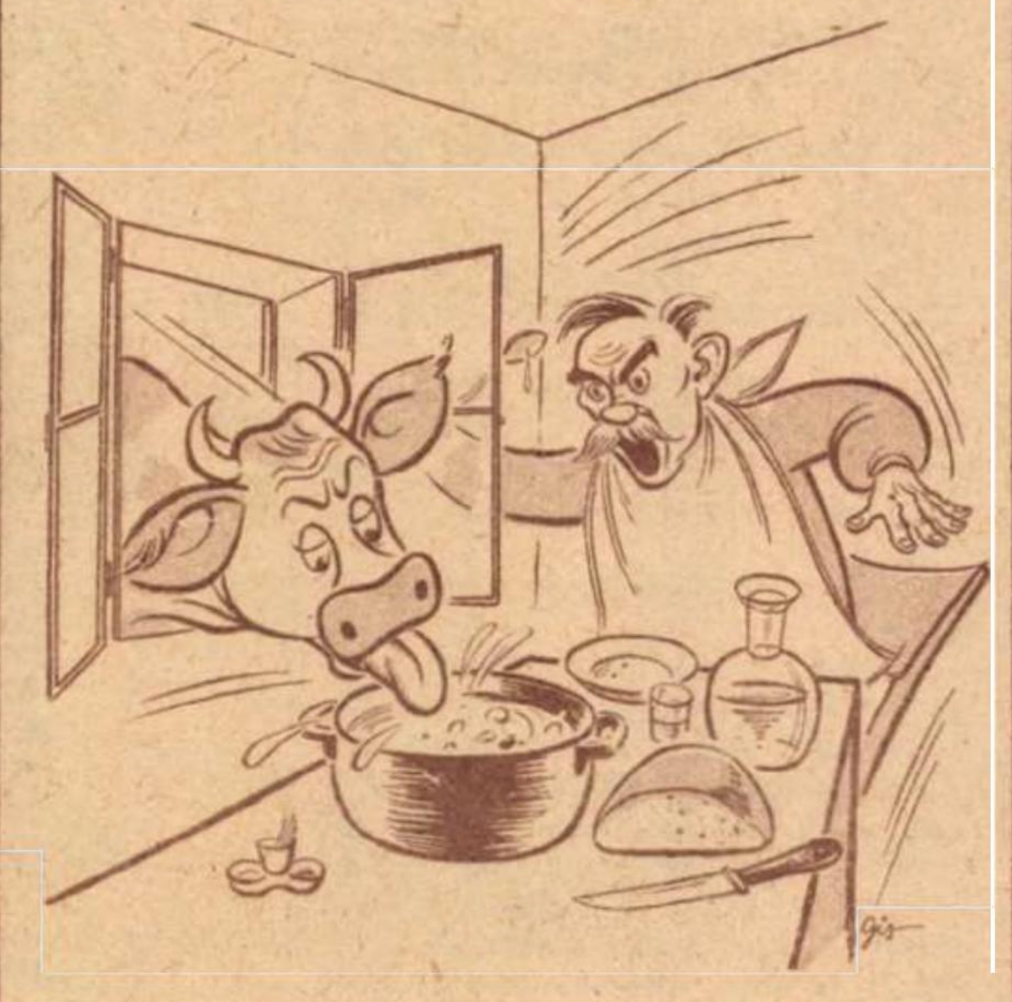
MACSKAJAJ

Mióka: Disznóság, már ötödször sétálunk el előttük és még csak ránk se hederítenek..

Kandurka: Kár is strapálni magad Mióka, babona-ellenes előadásról jönnek...

Talpraesett tehén

— Megbolondultál Riska? Belekóstolsz az ételembe?

— Mit csináljak, ha maga nem silózott?

Jó a verklis a háznál

Dulles: Hangosabban, mert kihallatszik a fegyverkovácsolás zaja!

A szavahihető ember

Felettünk a harmadik emeleten lakik a legszavahihetőbb ember, akivel valaha is találkoztam. Hogy honnan tudom? Azonnal elmondom.

•

A szavahihető embert Pusztainak hívják és ezermester. Eredetileg bérelszámolóként látta meg a napvilágot, de a sors ezermesterré képezte át. Ezirányú karrierjéről első ízben, mintegy fél esztendővel ezelőtt értesültem. A lépcsőházban botlottunk össze, ő a mosókonyhából fordult ki, kezében egy ruháskosár frissen mosott inggel és egyéb alsófehérneművel. Elállta utamat és elémtolta a kosarat.

— Mit szól hozzá, milyen habfehér? Magam mostam... A Patyolat megtanított mosni.

Tudtommal a Patyolat eddig csak kilósruha és gallér időtlen-időkig való tisztításával foglalkozott és nem tartozik profiljába középkorú bérelszámolók mosónővé való átképzése. Pusztai néhány másodperc alatt eloszlatta a félreértést. Ő régi helyén, a gyárban dolgozik, mint bérelszámoló. Régebben a Patyolatnál mosatott, de néha hetekbe telt míg visszakapta a leadott holmit, gyakran előfordult, hogy nem értett egyet a ruhába mosott új foltokkal, így hát elhatározta: megtanul mosni. Ma már tökéletesen ura a szakmának, ragyogóan mos, fest, tisztít, keményíteni is tud és mindezt a Patyolatnak köszönheti, mely vállalkozást holta napjáig áldani fogja.

Néhány hétig nem hallottam Pusztairól semmit. Ekkor ismét összetalálkoztunk és örömmel újságolta, hogy a sarki villanyszerelő szövetkezetnél nagyszerűbb intézménnyel még nem találkozott.

— Kellett nekem egy új konnektor az ágyam mellé — magyarázta és széles gesztussal kirántott a zsebéből egy tekercs szigetelő szalagot, amely nyomban hozzáragadt a

nyakkendőjéhez. — A szövetkezetben azt mondták: három hónapon belül nem tudják vállalni. Addig nem tudtam várni. Vettem egy szakkönyvet, magam megcsináltam. Most két falikart szerelek és kibontom a vezetéket, mert azt is áthelyezem. Pár hét mulva kitanulom a villanyszerelést, úgy fogok dolgozni, mint maga a szövetkezet!

Ezzel elrohant. Ettől kezdve a házat bejárta a hír: Pusztaiból ezermestert nevelnek a kisipari javító és szerelő szövetkezetek. Esténként tompa kalapálás szűrődik le hozzánk: feleségem kinyomozta, hogy Pusztait az egyik cipőipari szövetkezet halogató politikája tökéletes suszterré nevelte és most a házmester kislányának cipőjét talpalja, társadalmi munkában. Később megtud-

tam, hogy maga csinált töröttlábú székének új lábat, amely szebb, mint a régi három és most azokat is eltöri, hogy újakat faragjon.

Tekintettel arra, hogy minden lakásban állandóan dolgozik az idő vasfoga, Pusztai, a szövetkezetek tanítványa rövid idő alatt szakképzett vízvezeték-, gáz- és villanyszerelő, asztalos, kárpitos, cipész, foltozószabó és mosónő lett. Szakmai tudásáról legendákat meséltek az utcában és idézték mondását is, amelyet lépten-nyomon hangoztatott: „Dolgozom én is úgy, mint egynémely szövetkezet."

Bár szakmai tudását magam is sokra becsültem, ez utóbbi kijelentését, mint egy, a könnyű sikerektől elkapatott ember lódítását könyveltem el.

Tegnap azonban minden kétséget kizáróan bebizonyosodott Pusztai szavának hitele. Konyhánkban eldugult a vízvezeték lefolyója. Megpróbáltuk kipumpálni, nem ment.

Vesződtem vele néhány órát, amikor hirtelen eszembe jutott Pusztai. Feleségem felszaladt érte, én meg azzal a nyugodt tudattal néztem magam elé, hogy jó is az, ha kéznél van egy ezermester.

Néhány perc mulva visszajött a feleségem. Egyedül, Pusztai nélkül.

— Mi az? Nincs otthon? — kérdeztem.

Legyintett.

— Otthon van. De azt mondja, rengeteg a dolga... *Három hónapon belül nem tudja vállalni*...

Ekkor eszméltem rá, hogy Pusztai a legszavahihetőbb ember, akivel valaha találkoztam.

Valóban éppen úgy dolgozik, mint egynémely kisipari szövetkezet.

Vajda Albert

Kalapkúra

Hirtelen valami furcsa csavarást éreztem az orromban. Mire előkaptam a zsebkendőm — már késő volt: az asztalon heverő iratdarabok szanaszét repültek, a jutalomzászló feldőlt, az ablakok enyhén megremegtek és a szekrényajtó nyikorogva kinyílt.

Munkatársaim minden kétséget kizáróan megállapították, hogy ez a nátha előszele. Az öreg Somogyi csak dél felé nyilatkozott. Már vagy harmincat trüsszentettem, mikor szakértő hangon megszólalt:

— Én mondom magának, hogy a nátha ellen csak egyetlen ismert orvosság van.

— Micsoda?

— A kalapkúra!

Aztán részletesen elmagyarázta a kalapkúrát. Veszek két deci rumot, főzök egy kevés teát és a kettőt összeöntöm. Felteszek a szekrény tetejére egy kalapot és leülök vele szemben. Namármost — oktatott az öreg — lassan kortyolgatja az italt egészen addig, amíg először két, azután három kalapot nem lát. Reggelre mintha elvágták volna. Minél több kalapot lát, annál biztosabb a gyógyulás.

Ez a gyógymód tetszett nekem. Vettem a KÖZÉRT-ben egy üveg rumot (ami biztos, az biztos) és siettem haza. Feleségem fodrásznál van, tehát nyugodtan kúrálhatom magam. Mindent jól elkészítettem, a kalapot előhúztam a szennyeskosár aljáról és bevonultam a szobába. A kalapot előírás szerint feltettem a szekrény tetejére, én pedig belesüppedtem egy kényelmes fotelba, szemben a szekrénnyel. Lehunytam a szemem és lassan, kéjesen kortyolgattam az orvosságot. Egy jó idő mulva, mikor már kezdtem érezni az ital csodálatos gyógyító hatását, dacosan felnéztem a szekrény tetejére. Még a lélekzetem is elállt és elöntött a hideg veríték. Nem láttam egy kalapot sem! Viszont határozottan emlékszem, hogy az előbb még besütött a nap a szobába és most meg minden csupa köd. Éreztem, hogy kihagy a szívverésem. Ez a vég — gondoltam. Most még betegebb vagyok, mint voltam, mert egy kalapot sem látok. Biztosan sok teát tettem a rumba! Reszkető kézzel nyúltam az üveg után és nagyot húztam belőle. Tea nélkül.

Ismét felpillantottam a szekrény tetejére. Semmi! Nem látok kalapot! El vagyok veszve! Hol a lázmérő!? Megvan! Itt hever az asztalon, micsoda hanyagság! Jól leráztam, kezdje csak jó alulról ő is. Betettem a hónom alá és visszaültem a fotelbe.

— Uristen! Hát te miért sírdogálsz? — toppant be a feleségem. — És miért van a töltőtoll a hónod alatt? Csupa tinta a szőnyeg is! Mi történt itt?

Szelid hangjától visszafordultam a sír széléről és felálltam, hogy üdvözöljem. Az egyre elhatalmasodó náthától tántorogva tettem egy-két lépést, azután hamar visszaroskadtam a fotelba. Ha már úgyis meg kell halnom e miatt a büdös nátha miatt, legalább kényelmesen, ülve érjen el a vég és ne a szoba közepén vágódjak el. Még beverhetem a fejem.

— A ka... ka... kalap... nyögtem ki dadogva, mert a náthától már beszélni is alig tudtam.

Feleségem vizsgáló szemekkel nézett rám. Így kénytelen voltam bővebb magyarázatot adni.

— A tetején...

— Micsoda? Kilyukadt a kalapod teteje?

Csodálatos, hogy az asszonyok milyen nehezen értenek a kevés szóból.

— Dehogy! — háborodtam fel. — A kúra... izé... ka... kalap, hogyismondják... szekrény — Utolsó erőmet összeszedve még egy kísérletet tettem a helyzet tisztázására.

— Sok volt a kalap a rumban... a teaszekrénykúra... hatása... eltűnt... beteg vagyok... vele szemben... hukk... kettő... három...

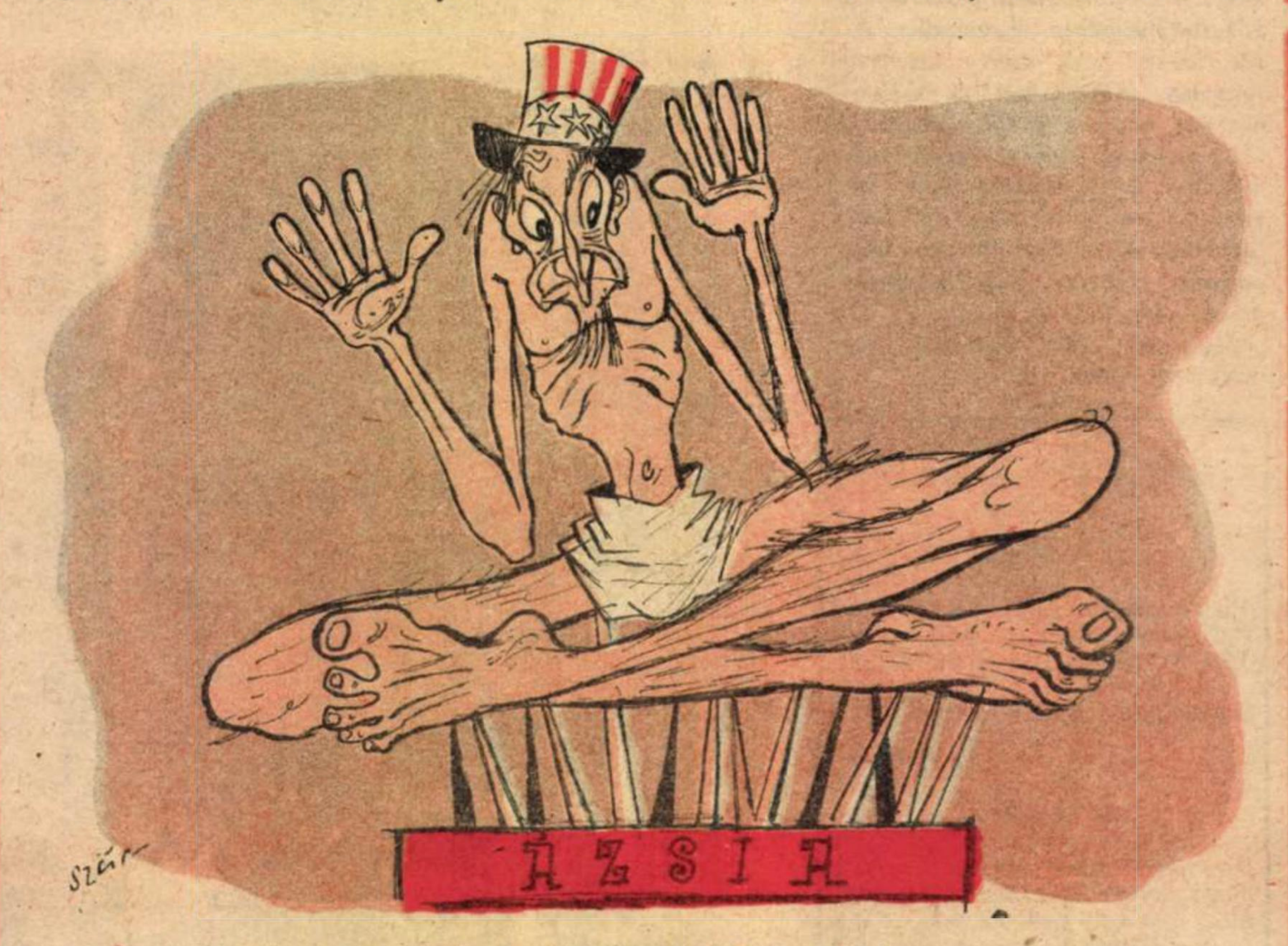
Azután éreztem, hogy elragad a halál.

Reggel, mikor felébredtem, zúgott a fejem és még náthásabb voltam, mint valaha. Feleségem barátságtalan arcot vágott és egy szót sem szólt hozzám. Csak amikor elment, amúgy foghegyről odavetette:

— A szekrény tetejére ne pakolj semmit, mert nincs teteje, a tetőlemezt elvitte az asztalos összeenyvezni. Nyáron ugyanis elrepedt. Szervusz!

Halasi Árpád

Fokozódik az ázsiai népek ellenállása az amerikai imperializmus ellen

— Na, én jól befészkeltem magam ide!

MINTHA RÁÖNTÖTTÉK VOLNA...

A 102-es vasipari tanuló intézetben nem megfelelő méretű egyenruhákat kaptak a tanulók.

— Teremtőm, micsoda maskara ez?!

— Ez az új egyenruha. A sapkát, kabátot, bakancsot három évre előre adták, a nadrágot meg két évre visszamenőleg!

Így is lehet ártani
(Állatmese)

A medve elment a boltba tízórait vásárolni.

— Kérek tíz deka téliszalámit — mondta a rókának, mert az volt a kiszolgáló.

— Kap — felelte kelletlenül a róka, azzal lehajolt a pult mögött a másik eladóhoz, a sünhöz és a fülébe súgta.

— Nézd már ez is téliszalámit zabál, fene a dolgát, pedig csak közönséges medve és nekem ki kell szolgálni őt, amikor én kékróka voltam azelőtt. — Vigasztalásul még lehajoltában bekapott egy pár karika szalámit, a medvének szántat pedig belegyömöszölte egy nagy vastag terebélyes csomagolópapírba és rácsapta úgy a mérlegre, hogy annak mutatója vitustáncot reszketett. Mielőtt a mutató megállapodott volna, lekapta a mérlegről a szalámit és odalökte a medve elé.

— Itt van.

— Köszönöm, de mérje le még egyszer — dörmöge a medve — mert nem figyeltem oda.

— Miért? Nem bízik talán bennünk? Mi is erdei szerv vagyunk, ha minket gyanúsít, az erdőt sértegeti — vicsorogta a róka, azzal ismét rácsapta a mérlegre a szalámit és egy ügyes mozdulattal még a farkát is rátette nehezéknek.

— Kérem a panaszkönyvet! — ordította magából kikelten a medve.

— Nincs panaszkönyvünk, megette a hörcsög. Már elküldtem a lajhárt másikat vételezni. Várja talán meg! — tette hozzá kaján mosollyal a róka.

— Várja a nemtudomki! Inkább a fene egye meg ezt az egész erdőt, — mondta keserűen legyintve a medve, azzal kifelémenet jól becsapta maga után a bolt-ajtót.

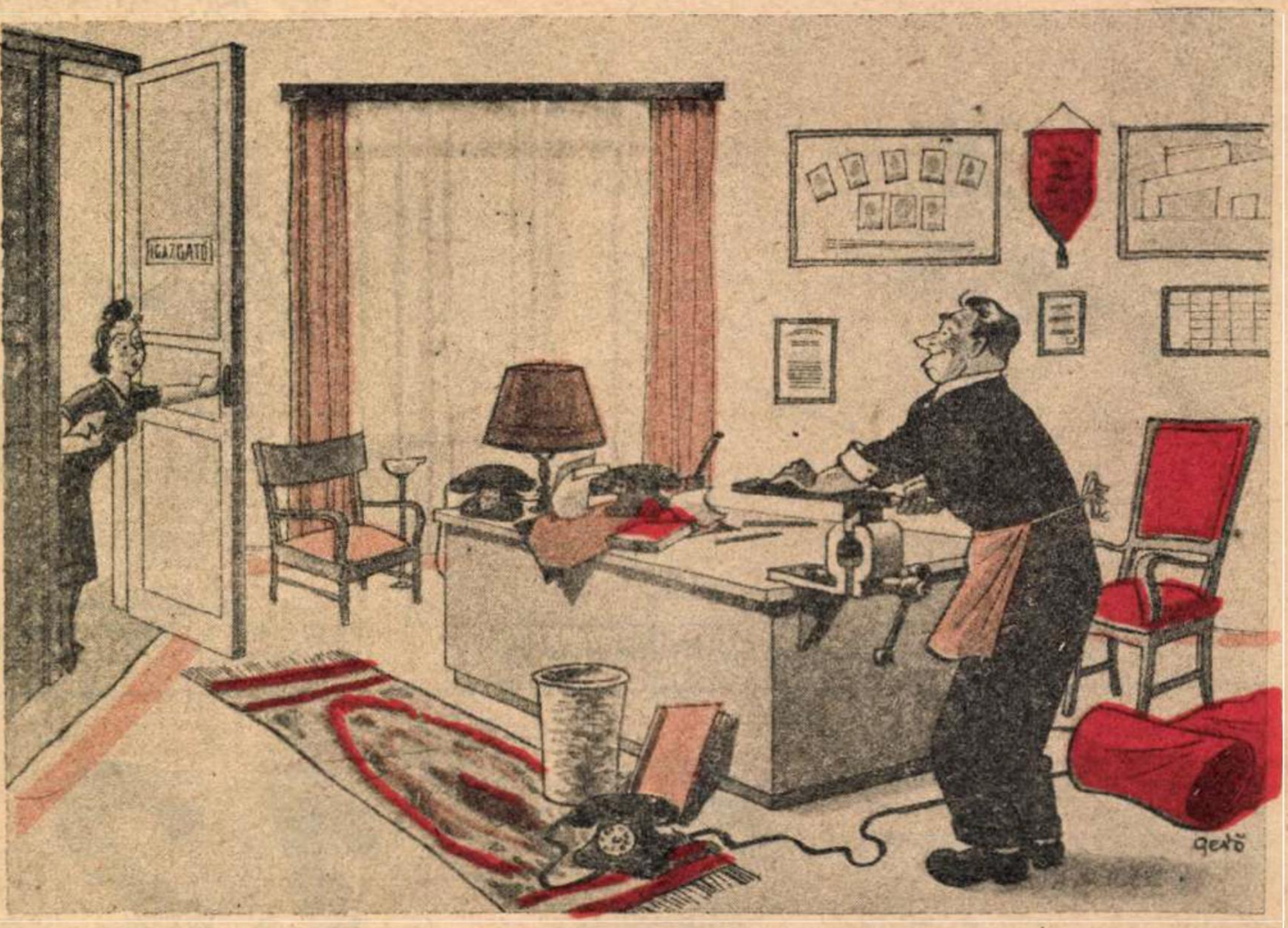
— Na, ez se termel ki holnap elég fát — röhögte a róka sunyi vigyorral a mancsát dörzsölgetve, aztán szaladt az ajtó elé hajlongani, mert jött a páva vásárolni.

Martin István

Szereti a szakmáját

Túl sok sztahanovistát helyeznek hivatali beosztásba.

— Gizike, egy félóráig ne engedjen be senkit: reszelni fogok!

K. Zimmermann

Az asszony, meg az orra

Jani bácsi sűrűn mondogatja:

— Kényes orra van az asszonynak...

— Miért? — kérdezik erre azok, akik még nem ismerik eléggé Jani bácsit meg az asszonyát. (Dehát ilyen ember kevés van a faluban.)

— Mért, mért! — dohog Jani bácsi. — Hát mert egyebet se hallok tőle egész nap, mint hogy „Hallja János, tegye már el azt a büdös pipát!“ meg „Jaj, csavarja az orromat az a büdös füst!“ Meg: „Hajaj, ne pipázzon már, mert menten megfulladok!“ Így megy ez reggeltől estig...

— Hát mért nem hagyod abba a pipázást? — kérdezte egyszer valaki. (Ez megint olyan ember volt, aki nem ismerte eléggé János bácsit, mert ha ismerte volna, nem kérdezett volna ilyesmit tőle.)

De meg is kapta a választ.

— A pipázást? — csattant fel János bácsi. — Még hogy én abbahagyjam a pipázást, mert az asszonynak kényes az orra?! Tisztelem-becsülöm az asszonyt, nem is tudnék nélküle élni, de akkor már inkább a házasságot hagynám abba, mint a pipázást...

Annál nagyobb volt a komák csudálkozása, amikor Jani bácsi a minap azt mondta:

— No, nem csavarja már a pipám füstje az asszony orrát! Nem cserfel már!

— Nem-e? — csudálkoztak az emberek. — Abbahagytad a pipázást, János?

— Én?! Márminthogy én?! Még mit nem?!

— Hát akkor tán másfajta dohányt szívsz?

— Még mit nem?! Nem vagyok én olyan csapodár!

— Hát akkor mi történt?

— Hogy mi? — pederte meg a bajszát legényesen János bácsi. — Hát csak az, hogy az előlegen kívül még nyolcezer forintot hoztam haza zárszámadáskor, meg harminckét mázsa búzát, meg mennyi mindent még! Azóta az asszony hozza a gyufát s nincs más szava, mint „Gyujtson már rá arra a jó kis pipára, Jánosom...“

(g. m.)

A töprengők

Némelyik gyár hetek óta nem tudja eldönteni, hogy milyen könnyűipari cikket gyártson.

Csúcsforgalom idején Télapóéknál

— Írja kartárs: Kovács János elvtársnak világvevő rádiót, feleségének szép kabátot, Peti fiának pedig fajátékot...

Nem szerencse kell ide!

Tamás minden újításra
Úgy néz mint egy kis bolhára
A hatalmas elefánt.
Minden újat jól leránt.
Megjósolja már előre:
Prémium nem lesz belőle!
Ha valaki végül mégis
Sikert arat sőt még pénzt is,
Kesernyésen szól Tamás:
Szerencse ez, semmi más!

Hogyha hívják tanfolyamra,
Büszkén harsog Tamás hangja:
— Mit tanuljak hozzá még,
Amit tudok épp elég!
Rossz módszerét féltve őrzi,
Aki tanul megelőzi.
Hogyha mellőzések érik,
Sértve érzi magát vérig
S kesernyésen szól Tamás:
Balszerencse, semmi más!

Mikor hallja: munkaverseny,
Így kiált fel Tamás nyersen:
— Engem ez nem érdekel
Ösztönzés csak restnek kell!
De ha napról napra látja
Hogyan apad a normája,
Míg szomszédja lendülettel
Éppen dupla annyit termel,
Kesernyésen szól Tamás:
Szerencse kell, semmi más!

Nem, a dolog nincs így rendjén,
Az én cudar balszerencsém,
Mint az árnyék úgy követ,
Ez tovább így nem mehet!
Szól Tamás és kinn a réten
Botorkál a lóherében,
Addig kutat fürge szemmel
Négylevelűt amíg nem lel:
— Fordítottam — kiált — én
A szerencse kerekén!

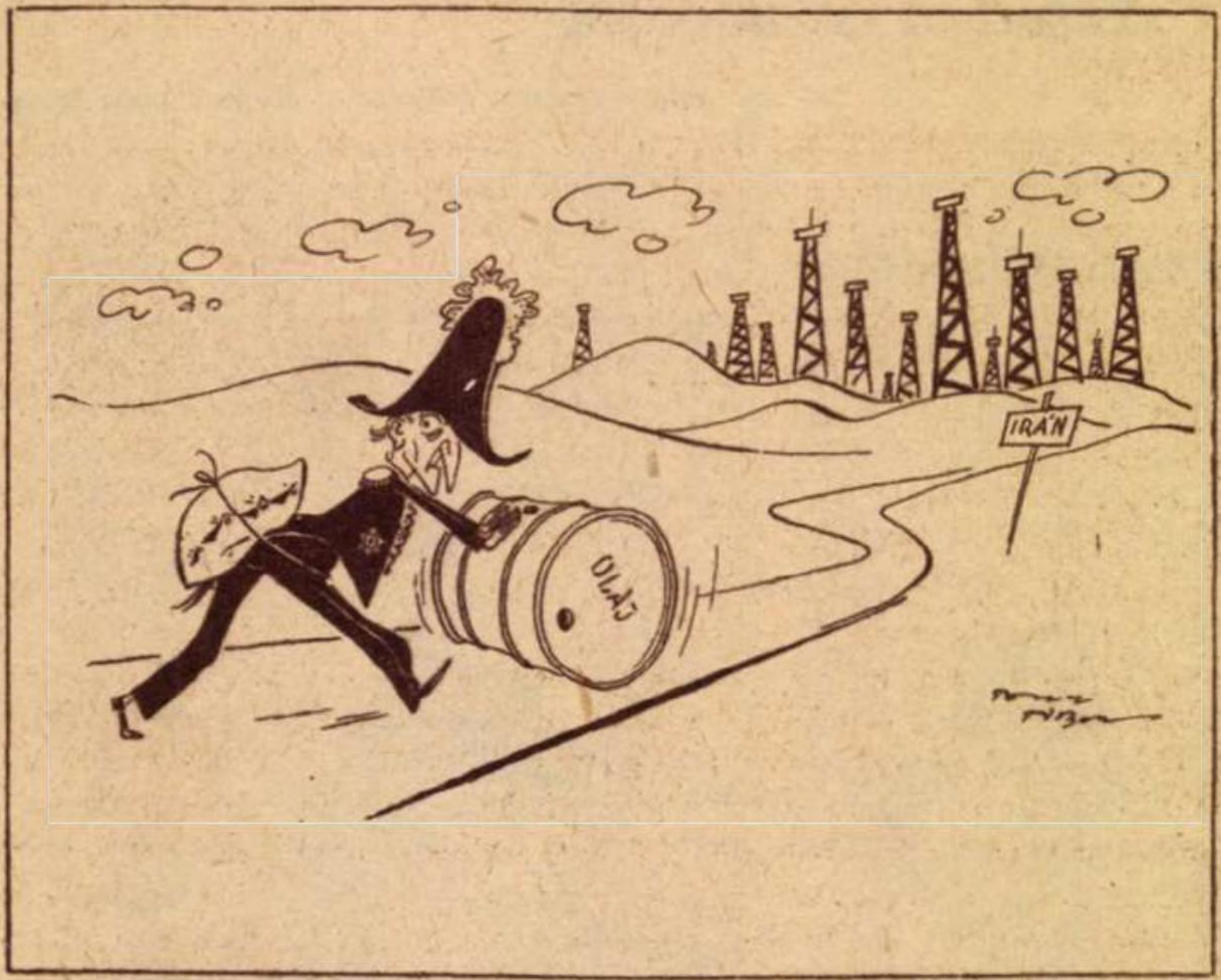
Minden maradt úgy mint régen,
Nem a siker, de a szégyen
Lett most is az osztályrésze:
Dühös lett a lóherére,
Megfogta és összetépte.

*

Ti hitetlen tamások,
Adhatok egy tanácsot:
Ki fejlődik, halad, tanul
Nem maradhat sosem alul.
Holt biztos a sikere,
Nem szerencse kell ide!

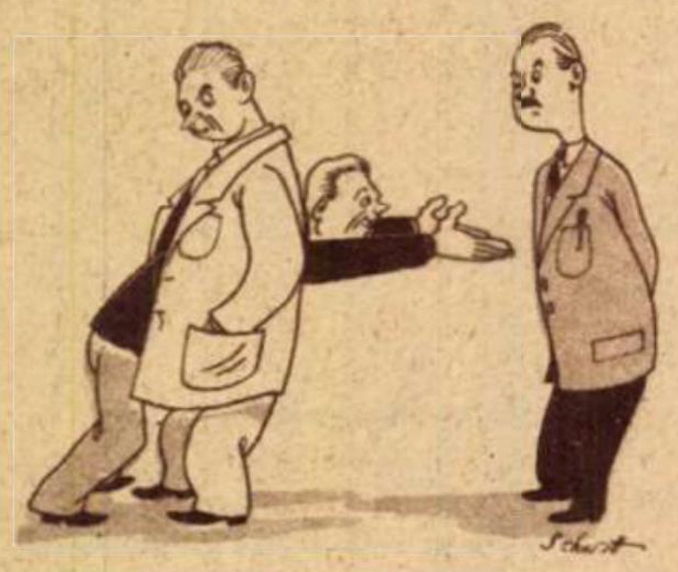
(Gerényi Tibor fordítása)

Az angol nagykövet visszatér Iránba

Az előrelátó diplomata megtette az óvintézkedéseket.

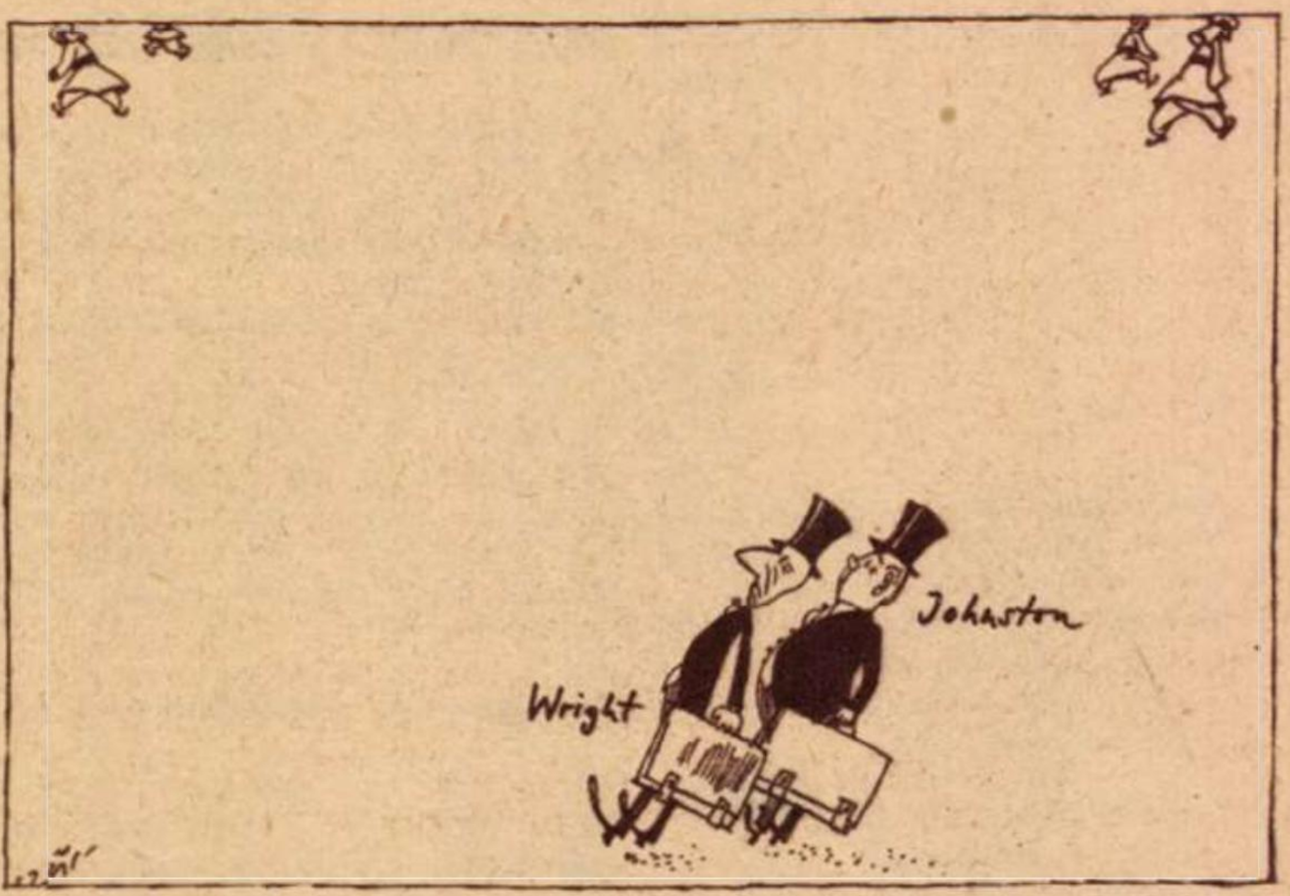
Rajzos „KIÉRTÉKELÉS” egy jegyzőkönyvből

— ...Az aktívákon keresztül tudatosítsuk a szakszervezeti munka fontosságát...

Szívélyes fogadtatás

Johnston, Eisenhower megbizottja és Wright ellentengernagy látogatása kudarcot vallott az arab államokban.

— Mi ez? Sivatag?
— Nem. Csak senki nem akar velünk szóbaállni...

1,2 vagy X?

A néni hetven és hetvenöt év, én pedig a nénike és a Fradi pálya bezárt vasrácsos ajtaja között voltam.

Az történt, hogy ötvenezren akarták megnézni a Honvéd—Kinizsi mérkőzést és a pálya kicsinek bizonyult. A rendőrség a kezdés után lezáratta a kapukat: még jeggyel se lehetett bemenni.

Mindenki méltatlankodott. Nem csoda, érvényes jegy birtokában is csak a pályáról kiszűrődő ordítást lehetett élvezni! Voltak, akik a bejárat mellett ágaskodó fára másztak,

Egy srác ráordított...

hogy valamit lássanak az itt most játszó londoni válogatott futballisták játékából.

Egy srác ráordított arra a „nézőre”, aki a száraz ágon hallgató ajakkal csüggedten ült és hiába leste a Puskás-gólokat:

— Hé, pacák, miért nem közvetít?! Mi lett a szabadrúgásból?

— Fölé! — legyintett az ágrajáró.

A néni, aki még mindig 70—75, de most már köztem és a rács között volt, a jegyszedővel zsörtölődött.

— Mikor engednek be? Itt öregedjek meg a kapu előtt?

Másfél órával később a József-körúti totóiroda előtt figyeltük a jubiláló ötvenedik totóhét esélyein és a délutáni mérkőzések tapasztalatain rágódó szurkolókat.

Egy totózó búsan jegyezte meg:

— Én is jubilálok, nemcsak a totó. ötvenedszer nem nyertem ebben az évben...

Most érkezett a totóiroda elé a nénike. Mindenkit félrelökött és előre nyomult az ötszáz főnyi tömegben.

Dicsekedett, hogy eltalálta a döntetlent és vitatkozott egy lódenkabátossal, hogy ki a nagyobb futballszakértő. Ez a szócsata is döntetlenül végződött...

Másnap újra elmentünk a totóirodába. Ezúttal a belsejébe. Lázasan töltötték ki az új szelvényeket. Az asztaloknál nem volt hely, egymás

Dicsekedett, hogy eltalálta...

— Én is jubilálok, nemcsak a totó.

hátán írták be a tippelők az egyeseket, ketteseket, ikszeket. Egy velurkalapos jól járt, mert előtte egy alacsony lapossapkás totózó állt. Remekül kitölthette az illető fején a totószelvényt.

...egymás hátán írták be a tippelők az egyeseket, ketteseket, ikszeket.

Egy totózó sokáig töprengett, hogy a Diósgyőri Vasas és a Szikra-Gázművek mérkőzést mennyire tippelje. Törte a fejét, de nem tudott dönteni. Egyszer csak meglátott egy drukkert, akinek X lába volt. Most már egy pillanatig sem gondolkozott. Habozás nélkül beírta a totószelvényébe az — ikszet.

•

Központi totóiroda az Országos Takarékpénztárban. Itt percenként tízszer, tizenötször szólalt meg a 204—206-os telefon, Budapest legnépszerűbb vonala. Ezen a vonalon tudják meg a totozók, hogy nyertek-e, vagy sem, van-e tizenkettesük, tizenegyesük, vagy sem. Öten is mesélik, hogy három héttel ezelőtt milyen izgalmas telefonbeszélgetés zajlott le ezen a vonalon. Így történt:

— Halló 204—206?

— Igen.

— Hány tizenkettes találat van?

— Egy!

— Tessék még egyszer mondani.

— Szívesen. Egy tizenkéttalálatos van.

— Az én vagyok.

— Gratulálunk.

— És... ha szabad kérdeznem, mennyit?...

...egy drukker, akinek X lába volt.

— Halló 204—206?

— Százkétezer forintot nyert!

— Száz-két-ezer-fo-rintot?

Másnap a Budapesti Nagyáruház éttermének színpadán ünnepélyes külsőségek között vette át a pénzt a boldog nyertes.

*

Az utcán újra találkoztam a nénikével. Megmagyarázta a többi totózónak, hogy legutóbb miért nem nyert. Azután a körúti autóbuszmegállóhoz ment. Két kocsira nem tudott fellépni, de a harmadik zsúfolt buszra felszállt.

Végre tizenketteshez jutott...

Palásti László

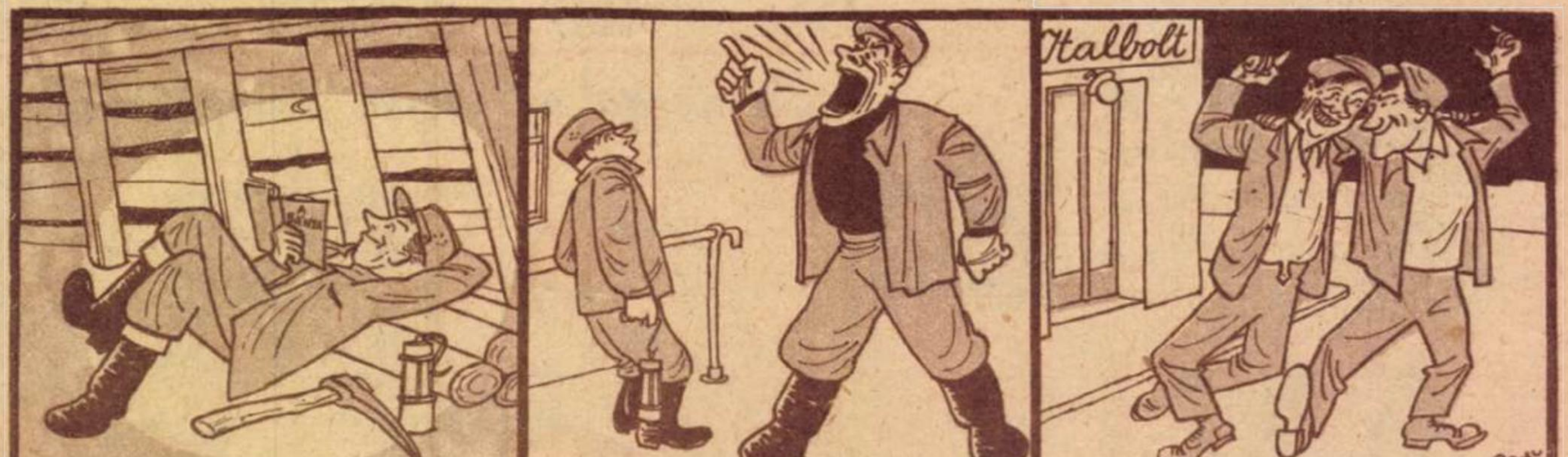
Lelkes eladó a játékboltban

— Kedves szórakoztató játék ez kérem, kétévestől tízévesig...!

Neveljük az új bányászokat!

BARÁTKOZZANAK MEG A MUNKAHELYEKKEL... | MEG KELL TANÍTANI ŐKET A MUNKAFEGYELEMRE... | MUNKA UTÁN IGYANAK MEG EGYÜTT EGY POHÁR BORT...

De nem így! | De nem így! | De nem így!

Kulturfront

Az 5 éves Állami Népi Együttest üdvözlik a 2 éves legfiatalabbak

Külön bölcsődét kapnak a színészek gyerekei

— Semmi baja sincs főorvos kartárs, csak az apja tenorista...

Falusi mozitotó

(Ludas Matyi javaslata a Mokép számára.)

— No, asszony, ha ezen a héten se nyerünk!!...

E heti újításunk

„Köhögő-fék" a hangversenyeken...

ÉLET ÉS IRODALOM

A fiatal író elhatározta, hogy megismeri az életet. Huszonöt éves volt már s mostanáig még nemigen nyílt igazában alkalma erre. Dobálta őt a sors mindenfelé: iskoláit különböző városokban végezte s utána dolgozni kényszerült. Rövid idő alatt volt: csapos, műtős, tisztviselő s ezt a sorozatot a bevonulás szakította ketté. Leszerelése után beiratkozott az egyetemre... egyszóval ebben a nagy hajszában az élet megismerésére bizony nem nagyon jutott ideje. A nyári szünidőben elhatározta tehát, hogy pótolja ezt a hiányosságot. Bizonyos irodalmi szervek úgy vélték, hogy az élet megismerésének legbiztosabb módja az üzemlátogatás, ő is ezt az utat választotta.

Mivel az utóbbi két évtizedben egy kissé elszokott az élettől, az áhítatnak bizonyos gyengéd ünnepélyességével lépett be a gyárba. Aztán földbegyökerezett lábakkal, ámulva körülnézett: ez hát az élet?

A kapun belül épületek álltak — látszólag egyszerű cseréptetővel, a föld földből volt és sínek szelték keresztül. — Ezek vasból voltak. Az utakon pozitív hősök mászkáltak, eredeti olajos ruhákban. A gyári hangszóró éppen a Csárdáskirálynőből bömbölt egy részletet.

A fiatal író odalépett az egyik élettel teli, tipikus falhoz s megnyalta. Csípős keserű mésszel lett tele szája. Megbotránkozott tekintetet vetett a hangszóróra, de aztán megemberelte magát, eszébe jutott miért is jött ide és enyhén megrázkódva lenyelte a maltert.

* * *

A fiatal író irodalmi szempontból rendkívül tájékozott volt. Így, azt is tudta az új magyar regényekből és elbeszélésekből, hogy az élet leginkább az esztergaműhelyekben szokott lezajlani. Délfelé tehát dobogó szívvel és cserepes ajakkal belépett az esztergaműhelybe. Gondolkodás nélkül odament az első géphez. Otthonos mozdulattal belekönyökölt az olajba és zavart mosollyal odaköszönt a munkásnak.

— Megy, megyeget?

— Mi?

A fiatal író nem tudta megnevezni, mi az ami forog, de eszében volt, hogy az üzemi lapszerkesztő lelkére kötötte: legyen közvetlen és barátságos.

— Ez a kerék. Ez a kerekecske gombocska! — felelt hát közvetlenül.

A munkás hallgatott.

— No és — erőltette a beszélgetést — mennyi a százalék?

— Százhét! — mormogta az esztergályos és rendületlenül dolgozott tovább.

A fiatal író — tudta a lapokban megjelenő riportokból, hogy most ezt kellene kérdezni sorjában: Hány éves? Mi volt az apja? Van-e gyereke? Szőke és göndör-e, s az ő szőke haját látja-e maga előtt esztergálás közben..." — de valami furcsa gátlás visszatartotta őt e mélyértelmű és újszerű kérdésektől. Csak állt, állt, hallgatta a recsegő padot s várta, hogy az életnek ez a szépséges búgása muzsikává olvadjon élményre éhes lelkében. Szeme végigfutott az esztergályos arcán s egy pillanatra felrémlett benne egy szentségtörő és profán gondolat: hogy az utcán járó és házukban lakó emberek ugyanilyenek! De elhessegette ezt a kísértést. Kitartóan és feladatához méltó buzgalommal álldogált tovább a műhelyben. Végül kicsit unalmas volt már, de nem csüggedt. Most, most mindjárt jön az élmény — biztatta magát. Három óra felé azonban már nagyon megéhezett s e gyengéje miatt szégyenkezve, lesütött szemmel kilopakodott az ajtón.

Hazafelé menet az elbeszélés címén törte fejét. „Termékeny beszélgetés" — egyre ez a sokatmondó cím ötlött fel benne, végül is beleegyezően bólintott s hozzákezdett a mese szövéséhez.

Ez kicsit nehezebben ment. A központi mag mindenesetre kézenfekvő volt: a hős nagyszerűen dolgozik az esztergagépen és 107 százalékot teljesít. Annyira elmerült e mese érdekes szövevényében, hogy kétszer is rászólt valaki, míg feleszmélt.

— Mi az, már észre sem veszel? Mi van veled? Évek óta nem láttalak!

Egy régi barátja volt.

A barát karonragadta őt és becipelte egy kiskocsmába. Örvendezett, nagyokat csapott vállára s a második pohár bor után megeredt nyelve. Elmesélte, hogy megnősült, de rosszul választott, mert válnak. — Így van ez — morfondírozott — észrevetted, már mennyi a válás? Én úgy vélem, hogy a nagy világnézeti forrongás okozza ezt. Az egyik ember fejlődik, megváltozik, a másik pedig begubózik. Hja, ilyen az élet!

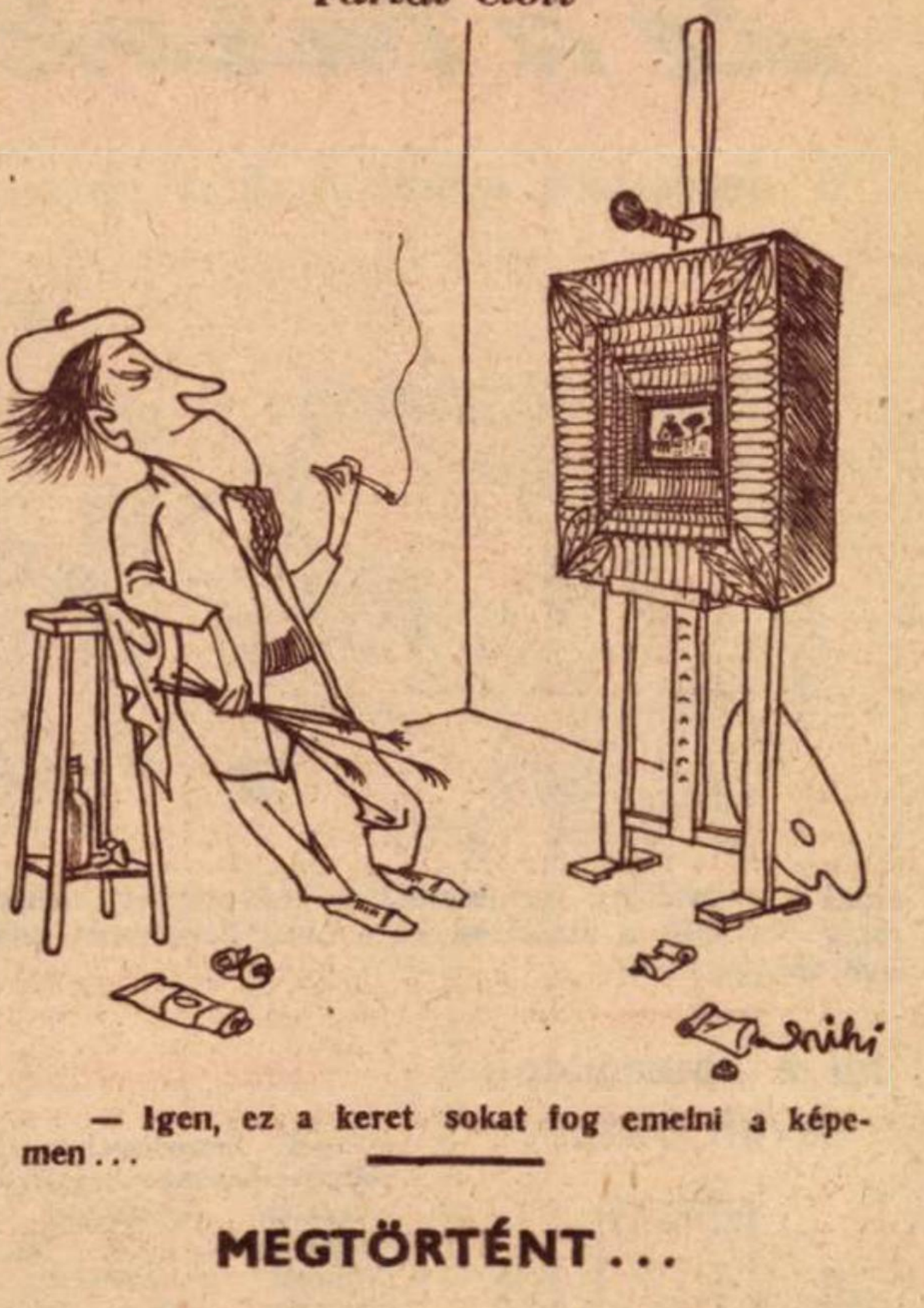
A fiatal író tűkön ült, idegesen hallgatta mit fecseg a másik az életről. Nyelvén volt, hogy megmondja: — Nekem beszélsz? Tudod honnan jövök most? — de hősiesen hallgatott. — Majd kiírom magamból ezt a feszültséget — biztatta magát s valami ürüggyel, rohanva elbúcsúzott.

Útközben vásárolt ötszáz ív papírt. Otthon bezárkózott elszívott tíz cigarettát, aztán hosszú töprengés után, az első lapra felírta: Zakatoló élet.

Gondolkozott megint egy félórát, majd szerény, apró betűkkel, zárójelben még odavetette: trilógia.

Huszty Tamás

Tárlat előtt

— Igen, ez a keret sokat fog emelni a képemen...

MEGTÖRTÉNT...

A műveletlen bürokraták a legkiválóbb művészeket sem ismerik.

— Neve?
— Kisfaludi Stróbl Zsigmond!
— Foglalkozása?
— Szobrász.
— Fodrász?!

Változatok egy téma körül

Egyes szülők túl liberálisan kezelik a „gyermekbetegségeket".

REGGEL 7-KOR

— Csak megérjék a holnapot!

DELELŐTT 10-KOR

— Csakhogy jobban vannak!

Le a bürokráciával!

A decemberi csúcsforgalom idején

ezzel a „figyelmes" meglepetéssel kedveskedett néhány napig vevőinek a Sztálin-út és a Liszt Ferenc-tér sarkán lévő könyvesbolt.

Jóéjtszakát!

Trösztünk munkája megköveteli, hogy egy-két dolgozónk majd minden nap Budapestre utazzék. Budapesten sok szálloda van, ennek ellenére mégis gyakran előfordul, hogy nehezen lehet szobát kapni. Ilyen esetben azután ott keres magának az illető alvóhelyet, ahol talál. Ezt az alvási lehetőséget most elsodorta a bürokrácia.

A hivatalunknál végzett revízió elrendelte, hogy csak abban az esetben lehet magánszállást Budapesten igénybevenni, ha az illető írással igazolja: állami szállodában szobát nem kapott. Mit jelent ez a gyakorlatban? Szobát távirattal kell biztosítani. A távirat díja 5 forint, a szoba ára 28 forint, összesen 33 forint. A magánszállásért kifizetett összeg 12 forint. Ez annyit jelent, hogy — ha az utas szállodába megy, — a hivatalnak 21 forint többletkiadása lesz. Abban az esetben, ha a távirat feladását nem engedélyezik, akkor a hatórás utazástól holtfáradt dolgozó este tíz órakor megkezdheti a szállodák látogatását és ha szerencséje van, hatodik-hetedik helyen úgy éjjéltájban már szobát is kap. De ha nincs szerencséje, még éjjél után sem fekhet le, mert igazolást arról, hogy üres szoba nincs, egyik szállodában sem kap. Indokolás: hátha a másik szállodában van. Hol itt a takarékosság?

II. Dunántúli Kő- és Kavicstermelő Tröszt dolgozói, Tapolca

Félhétkor a Nyugatinál

Reggel 6.30. Nyugati pályaudvar... A 43-as és 50-es autóbusz végállomása. Nagy tömeg várja a buszokat. Jön a 43-as, az utasok megrohanják. Jön az 50-es... Azt is megrohanják. Mindenki boldog, aki helyet kapott a két kocsin.

Jön az ellenőr és kijelenti: „Egyik busz sem indul. Majd a harmadik!"

A tömeg most ezt rohanja meg. Az ellenőr megvárja, amíg összepréselődnek rajta az emberek, azután angyali nyugalommal megszólal:

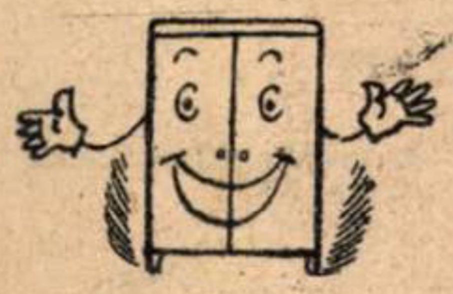
— Ez a kocsi nem a Váci-úton megy, hanem Budára tart. (Miért Budára, hiszen oda a 12-es megy?!)

Mindenki dühöng. Nem csoda, hétre a munkahelyen kellene lennie.

Az idő múlik, senki sem tudja, hogy a budai kocsi után melyik busz indul rendes vonalán, a Váci-úton. De azért mindkét kocsi megtelik. Az ellenőr végre int és az egyik, amelyen a szerencsésebbek ülnek, megindul. Helyes ez így?

Grád Géza,
XII., Kékgolyó-u. 20.

Mi a használaton kívüli bútor?

A Tervgazdasági Értesítő december 5-i számában többször is elolvastam az OT elnökének 2.500—244/1953. számú utasítását, amely szó szerint így hangzik: „2. §. A jelen utasítás alkalmazása szempontjából használaton kívüli bútornak és berendezési tárgynak tekintendő minden olyan irodai, üzleti és egyéb bútor, valamint berendezési tárgy (szőnyeg, csillár, asztali-lámpa) — a továbbiakban bútor — amelyet rendeltetésszerűen használnak."

Ezt jól megmagyarázták...

Dr Móra Imre,
V., Honvéd-u. 20.

Miért Pesten?

Közel háromszázas létszámú étkezőnknek igen sok beszerzési nehézséggel kell megküzdenie. De vannak „könnyű" nehézségeink is, amelyeket nagyon nehezen, vagy egyáltalán nem tudunk megoldani. Csak úgy röptében kiemelek két esetet... A váci Járási Tanács VB. V. kereskedelmi csoportjától értesítést kaptunk, hogy a konyhánk részére kiutalt borsot Budapesten, Nagymező-u. 2. szám alatt vehetjük át a Fűszer- és Édességkereskedelmi Vállalatnál.

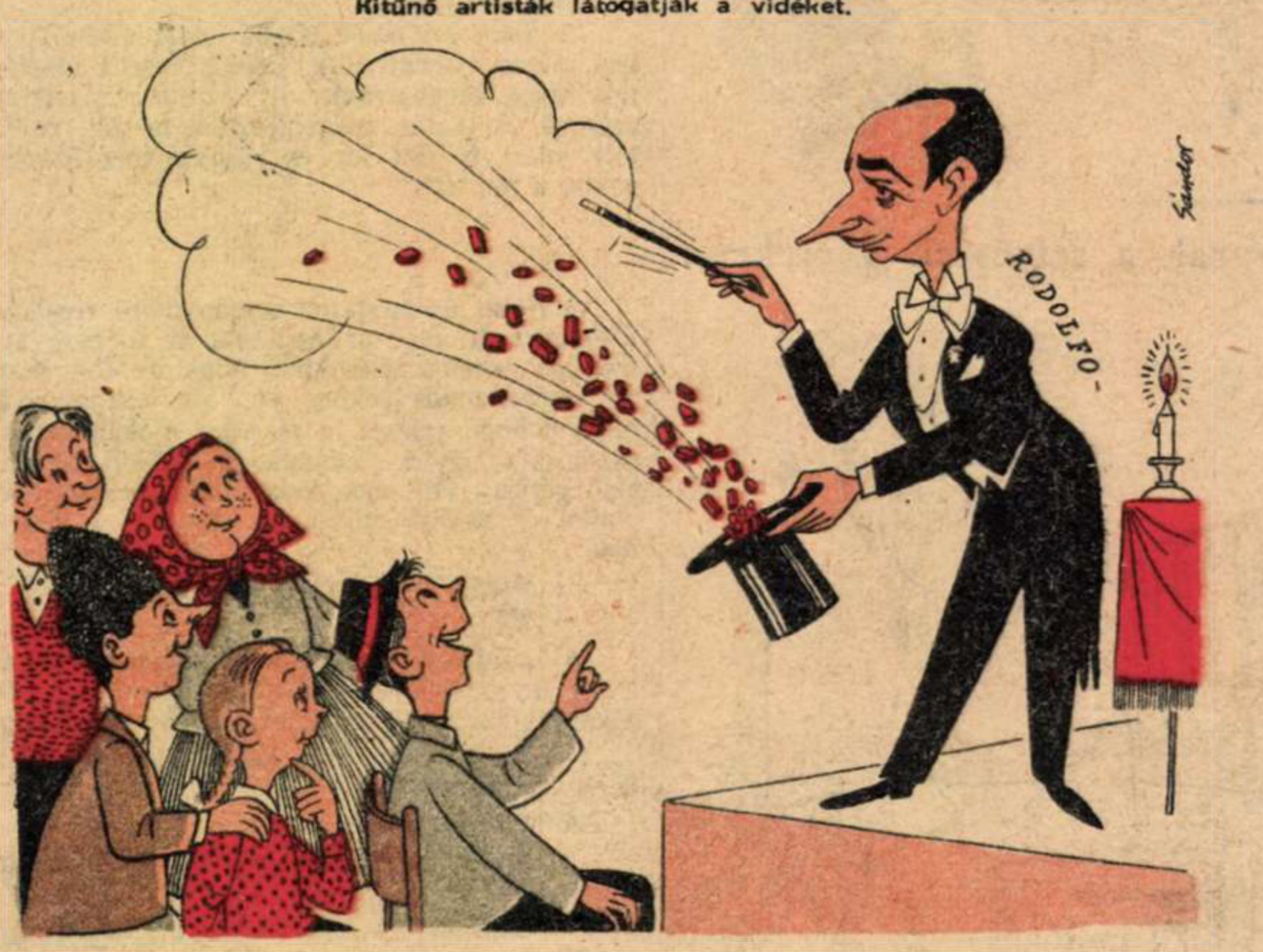
A borsnak örültünk, de hogy azt Pesten törik az orrunk alá, annak már nem nagyon. Nem kaphatnánk meg a borsot Vácott?

Körülbelül így vagyunk a baromfikiutalással is. Baromfiért ugyanis „csak" a budapesti Nagyvásártelepre kellett volna mennünk. Nem vagyunk lusták, de ehhez sem megfelelő létszámú személyzettel, sem utazási költséggel nem rendelkezünk. Jó lenne, ha valamivel közelebb tudnának piacot biztosítani részünkre. Például Vácott...

Klopcsek Pál igazgató
Gépipari Technikum
Diákotthona, Vác

Szentesen történt...

Kitűnő artisták látogatják a vidéket.

— Látjátok gyerekek, most a kalapból cukorkát varázsolok elő!
— Nagy kunszt, próbáljon a szövetkezeti boltból elővarázsolni!

Bürokrácia néhány sorban

Szurtosan mentem a Széchenyi-fürdőbe — és szurkosan jöttem ki a kádból, — olvassuk Dékán Károly (XIV., Zsálya-u. 30.) levelében. — Felvilágosítottak — írja olvasónk, — hogy a fürdőkád szurokkal van szigetelve, ezért lettem szurtosabb a fürdő után.

*

Káldor Zoltán levelezőnk (VIII., Rákóczi-út 55.) javasolja, hogy a Gellért pezsgőfürdő uszodájába csak annyi jegyet adjanak ki, ahányan a medencébe férnek. A fürdőben ugyanis csak heringmódra összezsúfolva lehet „fürödni", úszásról pedig csak álmodni lehet.

*

A 7-es autóbuszon utazik munkahelyére Vadász Istvánné (XIV., Vorosilov-út 9.), aki sérelmezi, hogy a Hungária-körútnál tíz-húsz percig kell várni, mert a legtöbb autóbusz megállás nélkül tovarobog. Javasolja, hogy reggel több 7-es közlekedjék.

*

A Csillaghegy—Pünkösdfürdő környékén lakó dolgozók kérik, hogy a 42-es és 34-es autóbuszokra mindig tegyenek számtáblát, hogy azokat meg lehessen különböztetni. Jobb kocsikat is kérnek, mert néha csak hármas buszcserével lehet az utat megtenni.

*

A sztálinvárosi Iskola-tér 3. számú újonnan épült ház egyik kétszobás lakásának fürdőszobájában nincs kályha, a lakás egyik szobájába pedig elfelejtettek kéményt tervezni, tehát nem fűthető. A hibát nem orvosolják — írják a ház lakói.

Minőségi ellenőrzés?

Közismert tény: az acél kemény. De abban a „Svéd acél" márkával ellátott konyhakésben, amit a makói MÉH-telep dolgozói szerkesztőségünkbe küldtek, az acélos keménységnek nyoma sincs. Különös konyhakés ez. Ha meghajlítod, hajlik alázatosan és — úgy is marad. Formálhatod tetszés szerint, mint a rétestésztát. Sem rugalmasság, sem acélos ellenállás, csak éppen a „Svéd acél" márka tartja magát keményen. Persze, attól a kemény tartástól, amit a késen a márka képvisel, a bádog még a „meós" kedvéért sem fog acéllá válni, azon egyszerű oknál fogva, mert még bádognak is selejt.

A makói VASÉRT-nál vásárolt „Svéd acél" konyhakés boldog tulajdonosai most már csak azt szeretnék tudni, hogy ez a konyhakésnek csúfolt bádogkés hogyan tudta átvágni magát a minőségi ellenőrök „acélkemény" sorfalán!

Műügy a Műjégpályán

A Szőrme és Műszaki Bőráru kereskedelmi V. szeptember 17-én számlát küldött a Műjégpályának. A címzett felülvizsgálta a számlát s úgy találta, hogy az hibás, mert 2 (kettő) fillér számlázási tévedést fedeztek fel benne. A Szőrme és Műszaki Bőrárukereskedelmi V. ennyivel kevesebbet számlázott és a Műjégpálya — nehogy elcsússzon a becsület jegén — gyorsan kijavította a hibát

Ez úgy történt, hogy kiállították egy utalványt és egy átutalólapot. A felhasznált nyomtatványok ára 40 fillér. Telefonbeszélgetés is történt ebben az ügyben. (60 fillér.) A vállalat küldöncének útiköltsége 1 forint volt. Az elpazarolt munkaidőről sem szabad megfeledkezni!

És mindez 2 fillér miatt...

A címzés téves, de a reklamáció helytálló

A Ludas Matyi 49. számában rajzot közöltünk a traktoralkatrészek szállításának hiányosságairól. A rajzon a gépállomás vezetője az „Emag" gyárnál reklamál — helytelenül, — mert tudnivaló, hogy az „Emag" nem gyárt traktorokat. A téves címzést most helyesbítjük:

„Vörös Csillag Traktorgyár"-nak
Budapest

Expresszlevél
pótalkatrészek tárgyában.

Ludas Matyi elintézte

Orsóolaj-kiutalásunkat a Ludas Matyi közbenjárására megkaptuk. Ismét bebizonyosodott, hogy a Ludas eredményesen harcol a bürokrácia ellen. Köszönjük!

Dr. Bánkuti Ferenc ig.

A Délibáb eszpresszóval kapcsolatos közleményt kivizsgáltuk. Az üzletvezetőnek kötelessége lett volna rum nélküli üres teát is kiszolgáltatni. A Vendéglátóipari Tröszt utasította az eszpresszókat és falatozókat, hogy rum nélküli teát is árusítsanak. Az üzletvezetőt megdorgálták.

Városi Tanács VB.
Ker. oszt.

A Budapesti Konzervgyár „füstölt karaj sóletbabbal" elnevezésű készételéről panaszos levelet írtam a Ludas Matyinak. A levél elküldése után néhány nappal megjelent lakásomon Hegedüs Józsefné, a Konzervgyár ellenőre. Elmondotta, hogy a panasz jogos és kárpótlásul egy másik füstölt karaj készételt is hozott. Hegedüsné megkért: ha a készételekkel kapcsolatban ismét valami észrevételem lesz, értesítsem a gyárat, mert céljuk a dolgozók igényeinek fokozottabb kielégítése.

Dragschitz József,
Dunaharaszti

A keretet nem lehet emelni!

Az Eötvös Lóránd Tudományegyetem nyelv- és irodalomtudományi karán dolgozom a tanulmányi osztályon. Munkánk elvégzéséhez „Gem"-kapcsokra és gombostűkre is szükségünk van. E két segédeszközből bármelyik APISZ-, vagy Röltex-üzletben mindenki annyit vásárolhat, amennyit akar. Az Egyetem két kara viszont összesen 400 darabra kapott kiutalást. Ebből kellene ellátnunk a két tanulmányi osztályt és a több, mint harminc tanszéket. Amikor felemelt igényünket bejelentettem gazdasági szervünknek, azt a választ kaptam, hogy a meglévő keretet nem lehet felemelni. Készpénzért pedig nem vásárolhatunk, csak közületi blokkra vehetünk tehát — „a kereten belül". Így akadályozza meg a bürokrácia, hogy a néhány forintért beszerezhető, szükséges segédeszközökhöz hozzájussunk.

Bökönyi Ferenc
előadó

Beszélgetés az Iskola-utcában

— Előre! Üdvözlöm kedves Télapó!

— Drága fiacskám, nem vagyok én Télapó! A Nehézipari Minisztérium Iskola-utcai étkezdéjében ebédelek és amíg sorra kerültem, így kinőtt a szakállam.

A Marx Károly Közgazdasági Egyetem faliújság-kiállításáról

Heti étrend

Az egyetemi menzán: ugyanaz a konzerv, más-más elnevezés.

Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek
„Hasé"	„Mexikói tokány"	„Szepesi béles"	„Vagdalt hús"	„Gulyás"

(Simon József, IV. éves hallg. rajza)

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 287,900